

viste sig ogsaa, lykkeligvis, at vi kunde faa den og fik den.

Jeg vil her gøre det høje Ting opmærksom paa, at hvis vi i dette Øjeblik ikke stod med denne Overenskomst, som vi altsaa nu kan faa, naar vi vedtager den, forekommer det mig, at vi vilde være uheldigt stillede. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer kan tænke sig, at vi vilde være vel farne med vort bedste nationale Haab, hvis vi overfor de større Magter vilde sige: Vi haaber paa Folkenes Selvbestemmelsesret, og vi beder om, at den maa blive gjort gældende i vore Sager, naar man saa samtidig fra samme Magter kunde henvise til, at vi staar i stærk Strid med et selvstændigt Folk, som vi har levet sammen med i omtrent 500 Aar. Derfor tror jeg, vi skal prise os lykkelige over, at vi har faaet en Overenskomst, og ikke fortabe os i, at der kan være enkelte Ting, man nok kunde have ønsket anderledes. Det er der næsten altid ved en Overenskomst, som man træffer med en anden Part. Jeg skal ikke opholde mig ved enkelte Bestemmelser i Overenskomsten, Statsministeren gennemgik dem, og jeg har ikke noget at bemærke til hans Udtalelser i saa Henseende.

Man hører somme Tider den Indvending, at det hele kun varer i 22 Aar, og at det hele er forbi i 1940. Det beror for en Del paa os selv, om det skal være forbi om 22 Aar. Det ligger slet ikke i Bestemmelserne i Lovforslaget, det ligger heller ikke i nogen som helst juridisk Opfattelse af Forslaget eller af Spørgsmaal, som kunde rejse sig mellem de to Folk, men ene og alene i, om der i de 22 Aar kan skabes en Villie til at holde sammen i Fremtiden; om der i de 22 Aar kan blive slaet en Streg over mange af de gamle Misforstaaelser og skabes en Fællesfølelse af, at det er godt for de to smaa Folk at holde sammen. Der er Folk her — det er maaske ikke mange, jeg har ikke truffet mange —, der mener, at en saadan Fællesfølelse ikke kan skabes. Naar man imidlertid skal begrunde det nærmere, har man ikke andet at henvise til end de Misforstaaelser, der har været tidligere; men naar man tager Forslaget her for sig, finder man adskillige Punkter, som peger hen paa Muligheden af at skabe bedre Forhold i Fremtiden. Der blev saaledes med Rette ved Forelægelsen lagt Vægt paa det Nævn, der skal oprettes. Jeg lægger ogsaa megen Vægt paa dette Nævn, hvorved Parlamentarikere fra de to Lande kommer sammen og taler

om opdukkende Spørgsmaal, hvorom der kan være Uenighed, og om andre, om hvilke der maaske kan være Tilbøjelighed til at træffe nye Overenskomster. Vi har savnet noget saadant i de mange forløbne Aar. Vi har ikke staaet i Forbindelse med Island paa den Maade. Jeg er overbevist om, at et saadant Nævn, der aarlig kommer sammen og taler om den fælles Lovgivning og om saadanne Spørgsmaal i denne Overenskomst, som muligvis kan volde Vanskeligheder, vil kunne skabe Enighed og i Længden ogsaa skabe en stærkere Fællesfølelse, end der hidtil har været. Det er min Opfattelse — som jeg ogsaa har faaet bekræftet ved at tale med Islænderne og være deroppe nu to Gange —, at meget af det, som tidligere har voldt Vanskeligheder, for en stor Del grunder sig paa, at vi ikke rigtig kender hinanden. Det danske Folks Kendskab til Island er, taget i al Almindelighed, meget ringe. Det er ikke vanskeligt at træffe Folk her i Landet, der ikke ved stort andet om Island, end at det er et Land, der ligger langt borte — hvor, ved de ikke rigtig —, og hvor der er ildsprudende Bjerge; de kender Navnet Hekla, men ikke stort andet, naar man da ikke vil regne de smaa islandske Heste med, de er jo ret kendte her i Landet. Det er et meget ringe Kendskab at have til et Land, hvis Folk har staaet sammen med os i 500 Aar. Der er ingen Tvivl om, at naar de to Folks Kendskab til hinanden udvides, vil Misforstaaelserne ogsaa svinde, ligesom Mørket altid svinder for Lyset. Det er min Overbevisning, at dette Nævn netop vil medvirke til, at Kendskabet bliver større og den gensidige Tillid ogsaa bliver større.

Et andet Punkt i Overenskomsten, som jeg tror vil virke i lignende Retning, er, at vi faar et dansk Kontor i Reykjavik. Jeg henviser her til Forslagets § 15, hvori der staar, at hvert Land bestemmer selv, paa hvilken Maade dets egne og dets Borgeres Interesser nærmere bliver at varetage i det andet Land, og til Bemærkningerne til denne Paragraf, der gaar ud paa, at det er Forudsætningen at faa et saadant Organ i Reykjavik. Det har nemlig været det besynderlige ved vor Forbindelse med Island, at vi slet ikke har haft et Organ deroppe, hvorigennem det danske Ministerium eller danske Borgere, som søgte og savnede Oplysninger om islandske Forhold, kunde faa saadanne. Danske paa Island har ikke kunnet søge hen til nogen som helst deroppe, som